

Zini, sargā, copē!

Ūdeņu un zivju ziņā Limbaži ir paradīze

Šajā periodā zivis daudzviet lāgā neķeras. Grūti gan nosaukt to kūtruma iemeslu, jo ūdenstilpēs zivju ir pietiekami. No izņēmumiem ir vien Limbažu Dūņezers, kurā, kā ierasti rudens pusē, labi ķeras asariši un līdakas, tādēļ makšķernieki vairāk orientējas uz šo ūdenstilpi. Copmaņu vidū, kam patīk *Dūnītis*, ir arī Pēteris Rūķis, kurš otro gadu sevi dēvē par limbažnieku. Tā kā viņš šai pusē dzīvo salīdzinoši neilgi, viņam par mūspuses ūdenstilpēm un tajās mītošajām zivīm ir savs, ja tā var teikt, – cilvēka no malas – vērtējums. Un tas ir pozitīvs.

Pēteris ir cēsnieks, kurš tur arī turpina strādāt. Pats smeļ, ka Limbaži viņam ir kā guļamistaba, un pa logu redzams Lielezers. 2015. gada rudenī, kad pārcēlās uz šo pusi, pierunāts piedalīties makšķerēšanas sacensībās – ceļojošā sudraba ALDA kausa izcīņā Dūņezera posmā. Šis viņam ALDA kausa izcīņā bija jau trešais gads. Kopā ar Gundaru Vizlu kā komandai *Derīgie izraktenī* iegūta 4. vieta. – *Labi, ka ir vietējie makšķernieki Jānis Lietiņš, Jānis Bītenieks, arī Gundars, kuri man atklāj copes knifus vietējās ūdenstilpēs. Makšķernieku kolektīvs te ir superīgs. Esam draudzīgi. Ir, protams, arī sacensību gars. Zivju daudzveidība ūdeņos te ir ļoti laba, tikai jāmāk makšķerēt. Tā kā šos ūdeņus vēl nepārzinu, īsti nemāku, tas arī lielākais mīnuss. Divi gadi ezeru iepazīšanai ir par maz.*

No ALDA kausa laikā iepazītajiem pieciem ezeriem P. Rūķim vislabāk patīk Dūņezers. Tā kā makšķerniekam pēdējā laikā labāk iepaticies spīnīngot nekā velcēt, viņš izvēlas šo ūdenstilpi, jo tā ir ļoti laba mētāšanai. – *Līdakas te ir skaistas*

un asari tik košās krāsās – gluži kā tikko no jūras iepeldējuši. Savukārt Lielezerā ir ļoti gari, slaidi un spēcīgi zandarti. Ne salīdzināt ar Burtniekā esošajiem, kas ir resni, ar gluži kā nokarājušos vēderu. Makšķerēts arī Dziļezērā un Auziņu ezerā, kur pavasarī laimējies tikt pie šī gada lielākās – 2,8 kg smagas – līdakas. Līdzšinējā makšķernieka karjerā lielākā zaļsvārce, 11,4 kg smaga, noķerta pirms dažiem gadiem Ālandu salās Somijā. Savukārt Latvijā prāvākā noķertā bija pirms dažiem gadiem Burtnieka ezerā – 8,9 kg.

Ziemā copmanis iecienījis Limbažu Lielezeru. – *Abi ar Lietiņjāni „sabarojam” tos „caurumus” un tad ar mazo mormiņu pie tiem dzīvojam. Breksīši te smuki. Agrāk ziemā braucu uz Peipusa ezeru, bet, kopš dzīvoju Limbažos, uzskatu, ka nav vērts turp doties, lai kaut ko noķertu. Viss tas pats ir Lielezerā, – spriež P. Rūķis. Viņš neesot liels zivju ēdājs, taču no ziemā noķerto mazo asarišu zupas gan nespējot atteikties. Starp citu, Lielezerā viņš dabūjis arī savu šogad lielāko zandartu – divkilogramīgu zivi. Toties copmaņa karjerā pirmo zandartu izvilcis Augstrozes Lielezerā. – Zandarts man vislabāk arī patīk, tikai tas tik bieži rokās nepadodas. Tas ir zivju karalis, – teic P. Rūķis.*

Ar zivju ķeršanu sarunbiedrs saistīts kopš bērnības. Viņa tēvs bija aizrautīgs makšķernieks un arī mednieks. Pēteris zivis ķēris daudzviet ne tikai Latvijā, bet arī citās valstīs. Bērnībā sācis ar grundlīšiem un mailītēm Gaujā, pīkstēm Lenčupē, vēlāk nākuši ezeri Taurenē, Cēsu pusē un Piebalgā. Mūžā pirmo līdaku viņš

dabūja padsmītgadnieka vecumā Pekšu ezerā pie Lielstraupes. – *Biju priecīgs, ka varēju iemest un vilkt vizuli. Bet vilku to tik ātri, ka līdaka, to ķerdama, burtiski izskrēja krastā! Metos tai virsū un piespiedu pie zemes. Mācoties tehnikumā, pievērsies forelēm, ar kuru makšķerēšanu aizrāvēs ilgus gadus. Tā ir izmanīga, bet jutīga zivs. – Tas ir kaifs! Pie forelupēm Braslas, Vaidavas, Pededzes visur nemaz netiek klāt. Tad nu gar krastu jādodas pa straumi lejup kilometriem, tad jābrien upē un jābrien pret straumi uz augšu. Ir doma, ka varētu tagad vēl kādu reizi uz tām aizbraukt, – atklāj makšķernieks. Viņš stāsta arī par armijas laiku – trim gadiem, ko dienēja Sahalīnā, Kamčatkā un Kuriļu salās. Arī tas posms bijis interesants gan zivju, gan turienes ļaužu dzīves iepazīšanā. – Makšķerējām stintes, vēja zivis, arī kuprļāsus. Vienreiz pat trāpījās nepilnu metru gara haizivs. Zivju tur bija ļoti daudz.*

Sarunbiedrs kopā ar citiem makšķerēšanas entuziastiem bijis copēt arī Zviedrijā un Norvēģijā. – *Man galvenais ir atpūta, pats makšķerēšanas process, ne jau tās zivs iegūšana.*

P. Rūķis uzskata, ka limbažnieki īsti nenovērtē to, kas viņiem ir: – *Limbažos ir paradīze! Zivis ezeros ir. Lielezera pludmale ir glīta, sakārtota. Nemot vērā visu*

Makšķernieks Pēteris Rūķis ar Limbažu Dūņezērā noķertu asari. Līdakas un asari šajā ezerā šobrīd ir ejošās zivis

plašo tās piedāvājumu, manuprāt, tai ir par maz apmeklētāju. Kāds Dūņezers bija pirms pāris gadiem! Tagad pie tā var labi piebraukt, ir, kur laivas novietot. Makšķerēšanas sacensības – ALDA kausis, kurā piedalās arī rīdzinieki, valmierieši, cēsnieki! Paldies Jānim Remesam! Viņš ir cilvēks, kurš dara.

Foto no Pētera RŪĶA albuma

Umurgas dīķī ielaiž ālantu mazuļus

Umurgas dīķī ielaida 5000 vienasasaras ālantu, kas mēroja ceļu no SIA *Emko plus* audzētavas Daugavpilī. Zivju audzētājs Aleksandrs Maksims skaidroja, ka zivtelēm tas nemaz nav tāls ceļš, jo tās vestas arī uz Maskavu un Stokholmu. Mazie ālanti bija iepakoti īpašos ar skābekli pildītos maisos – 5 kg zivju mazuļu uz 20 l ūdens. Siltākā laikā ūdens apjomam uz šādu zivju mazuļu daudzumu gan jābūt divreiz lielākam. Līdz ar ālantiem maisos trāpījies arī pa kādam baltā amūra un platpieres mazulim. Maisi daļēji tika ievietoti dīķa ūdenī, lai ālantēni aprastu ar temperatūras maiņu. Pēc tam Aleksandrs tos no maisa izlaida traukā ar dīķa ūdeni. Viņš tādējādi pārliecinās, vai tie šajā ūdenī jūtas labi. Tiem patika! – *Ālantiem šis dīķis ir piemērots. Tie te iedzīvosies. Arī pie mums tie auga 5 hektārus lielā ūdenstilpē. Tiesa, mums tā tik ļoti neaizaug, – vērtēja sarunbiedrs. Tad mazuļus lēnām laida iekšā pašā dīķī. Daži lielākie un sparīgākie aši devās iepazīt dīķa āres un pa ūdeni, atsitot ar asti, peldēja kā mazas torpēdas.*

Audzētājs stāstīja, ka šī vasara daudziem zivkopjiem nav bijusi laba aukstā laika dēļ, jo tādā zivis nenārsto. Audzētavā Daugavpilī tas problēmas neesot radījis, jo viņi ūdeni silda ar saules kolektoru, tālab, piemēram, karpas un ālanti iznārstoja. – *Daudzi šovasar sūdzējās, ka, teiksim, baltais amūrs neestrādā un neēd ūdenszāles. Bet tas to dara tikai siltā laikā. Amūrs nav cilvēks, to nevar pierunāt. Ja gribi, lai tas strādātu, ūdens jāsilina, – secināja Aleksandrs.*

Audzētājs arī skaidroja, ka ir svarīgi ūdenstilpē ālantiņus laist no tās krasta, lai tie varētu labāk orientēties un paslēpties no iespējamām plēsējām. Tie ļoti labi protot maskēties. – *Daudzi tos mēdz laist ūdenstilpēs vidū un tad var redzēt, kā lielākie plēsēji tos citu pēc cita nolasa. Arī paši ālanti ir plēsēji, tiesa, ne tik aktīvi. – Tie ēd visu, kas peld pa ūdens virsmu, – kāpurus, vaboles, mailītes. Prakse rāda, ka ālants sasniedz tik svāra kilogramu, cik hektāru plaša ir ūdenstilpe. Šeit tie var sasniegt 5 kg. Esmu redzējis arī 8 kg smagus, bet lielākus gan ne, – stāstīja zivju audzētājs.*

Pirms pāris gadiem Umurgas dīķi apsaimniekošanā pārņēma Limbažu novada pašvaldības aģentūra ALDA. Pērm tam nolaida ūdeni un gultni iztīrīja no apauguma. Izvēle par labu ālantiem bijusi, jo tā ir netradicionāla, bet makšķerniekiem ļoti interesanta zivs – izmanīga, spēcīga, turklāt garšīga. Ar laiku Umurgas dīķī būs licencētā makšķerēšana. ALDA direktors Jānis Remess pastāstīja, ka vēlāk dīķī laidīs arī karpas. A. Maksims ieteica, ka uz šo ūdenstilpes

Zivju audzētājs Aleksandrs Maksims laiž Umurgas dīķī no Daugavpils atvestos ālantu mazuļus

platību laižams līdz pustonnai karpu. Ja to būs vairāk, nāksies tās papildus barot. Ja ir vēlme dīķī ielaist plēsējus, Aleksandrs ieteica zandartus. Tie esot mazāk nešpetni par līdakām.

Ālantu mazuļu laišanu Umurgas dīķī atbalstīja Latvijas Zivju fonds. Laika gaitā labiekārtos atjaunotās kādreizējās peldvietas apkārtni – iecerēts uzbūvēt laipu, uzstādīt šūpoles, tīkla piramīdu bērniem, tāpat koka zviļņus un ģērbtuvu.

Joki par copēšanu un makšķerniekiem

Trīs zvejnieki ķer zivis, līdz noķer nāru. Viņa katram zvejniekam piedāvā izpildīt vienu vēlēšanos. Pirmais zvejnieks vēlas, lai nāra dubulto viņa inteliģences koeficientu (IQ). Viņa tā arī izdara, un zvejnieks sāk citēt Šekspīru. Otrs lūdz viņa IQ trīskāršot. Tas tiek darīts, un viņš sāk risināt grūtākos matemātikas vienādojumus. Trešais zvejnieks jūtas tik iespaidots, ka vēlas, lai nāra četrkāršo viņa IQ. Nāra pārjautā, vai tiešām viņš to vēlas, jo tas pilnībā mainīs viņa dzīvi. Zvejnieks pastāv uz savu, ka grib. Un nāra pārvērs viņu par... sievieti.

☺ ☺ ☺

Mātes padoms meitai – pagatavo vīram zivi un viņš visu dienu būs paēdis. Bet, ja iemācīsi vīram makšķerēt zivis, tu tiksi no viņa vaļā uz veselu nedēļas nogali.

☺ ☺ ☺

Draudzene Mārai jautā, vai tiešām viņa tic vīram, ka viņš dodas makšķerēt katru nedēļas nogali. Māra brīnās, kādēļ gan lai neticētu. – *Varbūt viņam ir kāda dēka, – prāto draudzene. Uz to Māra atbild: – Nevar būt. Viņš katru reizi atgriežas bez zivīm.*

☺ ☺ ☺

Cik daudz makšķernieku vajag, lai nomainītu spuldzīti? Vienu, bet jums vajadzētu redzēt spuldzīti. Tā bija tik liela (rāda atplestām rokām)!

 Sākums – 5. lpp.

Netradicionāli pagatavots nēģis

Arī Salacā un Svētupē turpinās nēģu zveja. Inese Koluškina no IK *J.A.N.K.I.*, kas apsaimnieko Svētupes nēģu taci, labprāt dalījās dažās pašas izmēģinātās receptēs, kā nēģi ēst citādi, nevis tikai tradicionāli – grilētu vai pagatavotu želejā.

Sastāvdaļu proporcijas pēc katra paša gaumes un sajūtām.

Inese Koluškina gatavo soļanku šī rudens Nēģu svētku apmeklētājiem

Soļanka

Nepieciešams: grilēti nēģi, burkāni, sīpoli, tomāti, kartupeļi, marinēti gurķi, tomātu pasta vai kečups, garšvielas.

Pagatavošana: sīpolus sakapā, burkānus sarīvē, tomātus sagriež un uz pannas apcep. Tad kopā ar sagrieztiem grilētiem nēģiem liek katlā, pievieno kubiņos sagrieztus svaigus kartupeļus, uzvāra, līdz kartupeļi mīksti. Pievieno sagrieztus marinētus gurķus, tomātu pastu vai kečupu un garšvielas pēc gaumes. Nedaudz pavāra un pasniedz ar olīvām vai citrona šķēli.

Mērce

Nepieciešams: svaigi nēģi, ķiploki, sīpoli, saldaiss krējums.

Pagatavošana: nēģus sagriež gabaliņos un uz pannas apcep. Tiem pievieno ķiplokus, sīpolus, tāpat tīkamas garšvielas un vēl pacepina. Pievieno saldo krējumu, un mērce gatava.

Pastēte

Nepieciešams: grilēti nēģi, sīpoli, sviests, smaržīgie pipari, lauru lapas.

Pagatavošana: nēģiem nogriež galvas. Pārējo daļu sagriež gabaliņos, liek katlā kopā ar smaržīgajiem pipariem, sīpoliem un lauru lapām. Visu uzvāra teju līdz izjukšanas robežai. Biezumus no katliņa izsmel un sablenderē. Tad pievieno mīkstu sviestu un uzputo, līdz veidojas viendabīga pastētes masa.

23. augusta tematiskajā lapā publicētās krustvārdu mīklas atbildes

Horizontāli. 1. Kesonis. 6. Šķēres. 11. Arkas. 12. Ziras. 14. Maskava. 15. Dzestri. 16. Mucas. 17. Tur. 19. Senāk. 20. Ātes. 21. Putas. 23. Sets. 24. Pavisam. 26. Atsperes. 28. Murēna.

Vertikāli. 1. Kraut. 2. Ekscess. 3. Sakas. 4. Osas. 5. Skatuves. 6. Šūdras. 7. Ēzes. 8. Rises. 9. Ertnerē. 10. Sarāt. 11. Ammāna. 13. Sikсна. 18. Utis. 21. Par. 22. Sami. 24. PE. 25. MU. 27. Ta. 29. No.

Dieviņš pārbauda gan lašu un nēģu sargātāju, gan *maliķu* pacietību

1. oktobrī oficiāli sākās lašu un taimiņu nārsts, bet neba Ministru kabineta noteikumi nosaka to dzīves ritmu. Valsts vides dienesta Valmieras reģionālās pārvaldes vecākais inspektors Jānis Brants, ar kuru runājām par pasākumiem lašveidīgo un nēģu resursu sargāšanā šogad, zina stāstīt, ka laši upēs jau ienākuši jūnijā jūlijā. Kāpēc tā, atbildes nav. Inspektors gan teic, ka agrīnie nārstotāji bez uzraudzības nav palikuši, tiesa, oktobrī reidu kļuvis vairāk – teju katru vakaru. Kā ir ar lašveidīgo došanos uz nārstu patlaban, sarunbiedrs konkrēti pateikt nevar. Ja citus gadus, piestājot pie upes, varēts saskatīt šo zivju kustību, šogad līdz ar augsto ūdens līmeni viņš neesot redzējis nevienu lasi. Bet tie, visticamāk, ir – *Kolēģis no Burtnieka stāsta, ka turienes zvejnieku muros un tīklos parādās salīdzinoši daudz lašu. Arī dažādi pētījumi liecina, ka to skaits pieaug.* – viņš stāsta. Piekrastnieki gan sūdzoties par lašu trūkumu. Iespējams, tas esot tāpēc, ka laiks vējains un jūra nemierīga.

J. Brants smeļ, ka Dieviņš pārbauda gan zivju sargātāju, gan maluzvejnieku pacietību. Vienā dienā ūdens līmenis upē ir zemāks, otrā jau ir pacēlies. Protams, zivis tā jūtoties drošāk, bet to sargātājiem visas kārtis *tieš sajauktas*. Vairākas dienas sēdējuši un gaidījuši *maliķu* nākšanu uz upi, bet līdz ar pēkšņo lietu un ūdens līmeņa celšanos viņu pieķeršanai pārvilkts krusts. – *Maliķi kļuvuši stipri piesardzīgāki, pat bailīgāki. Kādas metodes tikai viņi neizmanto! Pa taisno no mājas uz upi nedodas, met riņķus, izpēta apkārtni, mašīnu atstāj drošā attālumā. Zvejošanas vietā izliek sargus. Kad noķer lasi, kā suni mežā nobēdzina savu guvumu un spiningo tālāk,* – stāsta inspektors. Tomēr viņš uzskata, ka viņu vaktēto *maliķu* iekrišana ir tikai laika jautājums.

Kādas metodes loma iegūšanā maluzvejnieki izmanto? Protams, spiningo, liek arī tīklus. Tiesa, ne vairs tik daudz kā savulaik, kad tie upēs bijuši teju ik pēc 500 metriem. Joprojām zivis tiek sistas ar strāvu. Vienvakar astoņas stundas nosēdējuši pie kāda auto, kurā bijis strāvas aparāts, bet mašīnas īpašnieku tā arī nav sagaidījuši. Laikam nojautis ko nelabu. Tāpat

maliķi izmanto dakšas, lai gan tādā lielā ūdenī darbošanās ar tām ir ļoti sarežģīta. Populārs kļūst no igauniem nēģu ķeršanai noskatīts zvejas rīks – t.s. *trumulis*: kopā sastiprināti divi metāla konusi, kur nēģi ielien, bet ārā netiek. J. Brants atceras, ka kolhoza laikā bijuši gudrinieki, kuri nēģu ķeršanai ostas teritorijā iemetuši 50 l mucīnu, piestampātu ar vecām zaru slotām. Tā darbojusies pēc tās pašas sistēmas.

Salacgrīviešu kontrolējamā teritorijā šogad tapuši 42 zvejas rīku atsavināšanas protokoli (katrā gadījumā iespējami arī vairāki rīki), bet varēja būt vēl vairāk, ja mērķis būtu to savākšana. Zivju resursu sargātāju mērķis ir pieķert pie rokas zvejas rīku licējus, bet tas nav viegli. Saprotams, ka *maliķis* labāk zaudē zvejas rīku, nekā krīt kontrolētāju rokās. Dienā pirms mūsu sarunas bijis gadījums, kad sabiedriskais inspektors pa upītes krasta *džungļiem* Mērnīku pusē mēģinājis noķert kādu copētāju. Bet tas, lai vieglāka bēgšana, pametis gan mugursomu, gan spiningu un prom bijis. Šogad tapuši arī 19 administratīvā pārkāpuma protokoli, kad varēts pieķert pašu *maliķi*. Inspektors ar šo skaitu nav īsti apmierināts. Ja būtu skaidrs, ka maluzvejniecība iznīkst, tad jā, bet zināms taču, ka tā nav. Soda naudas aprēķinātas robežās no 35 līdz 360 eiro. – *Pieķertie, protams, ir gaužām neapmierināti, dusmojas, ka par neko – bez loma – nu saņem sodu. Viņiem vajadzētu priecāties, ka nav zivju, citādi nāktos maksāt krietni lielāku summu par zivju resursiem nodarīto kaitējumu,* – skaidro inspektors un piebilst, ka šoruden lomi nav konfiscēti, jo tādu nav bijis.

Kā *maliķu* vairāk apsaimniekojamās upes viņš min Salacu un arīdzan Aģi. Bet par sadarbību reidos uzteic gan Vidzemes zvejnieku biedrības vīrus, gan Valsts policiju. Ar zemessargiem, kā savulaik, nekādas sadarbības vairs neesot. Tas arī īpaši nav devis rezultātu. Bez tam – vairāk ausu tādai kontrolei par labu nenāk. Paplašinājies arī kontroles tehniskais nodrošinājums – pašu iestāde sagādājusi labus nakts redzamības rīkus, videokameras, ir pat drons.

Lašveidīgo zvejas liegums jūrā beidzās 15. novembrī, iekšējos ūdeņos ir dažādi

Vecākais inspektors Zigmārs Dancis demonstrē Latvijā modē nākušo no igauniem aizgūto nēģu ķeramo rīku

termini, tostarp Salacā – gada beigās. Izklusās gan diezgan mulķīgi – ko sargāt upēs, ja piekrastē šīs zivis drīkst ķert. – *Bet ne jau upes grīvā!* – noteic inspektors un piebilst, ka daži Eiropas Savienībā ir vienlīdzīgāki. Šoreiz tie ir igauni. Izrādās – viņiem lieguma lašu nārsta laikā nav. – *Tad nu sanāk, ka Ainažu piekrastē zvejnieki ķert lašus nedrīkst, bet turpat Iklā drīkst. Igaunis vienmēr ir bijis igauņš, pat krievu laikos...* – nosaka J. Brants. – *Viņi jau neuzskata lasi par augstvērtīgu zivi, tāpēc arī nesargā. Viņiem ir savs Peipuss, cienā zandarts, asaris, topā vējazivs,* – sarunā iesaistās Zigmārs Dancis, kurš atvaļināts no darba Valsts ugunsdrošības un glābšanas dienestā un no marta ir arī vecākais inspektors Valmieras reģionālajā pārvaldē. – *Daudz jāmācās, ugunsdzēsējiem bija savi noteikumi, te – savi. Nekad neesmu bijis maluzvejnieks, tādēļ šī darba “drēbi” nepazīstu,* – atzīstas Z. Dancis.

Noslēdzies Katvaru ezera karpu makšķerēšanas čempionāts

Limbažnieks Aldis Āboliņš, kurš izvilka pirmo karpu makšķerēšanas čempionātā. Noķer – atlaid. Attēlā viņš kopā ar savu sacensībās izvilktu lielāko – 10,89 kg smago – karpu

Katvaru ezerā noslēdzies ezera apsaimniekošanas biedrības jau ceturto gadu rīkotais karpu makšķerēšanas čempionāts *Noķer – atlaid* un apkopotī tā rezultāti. Šīs sacensības kļuvušas gan par vietējo, gan tālāku makšķernieku patīkamu un reizē azartisku nodarbi. Šogad čempionātā piedalījās 19 karpas, ko izvilka un atlaida 12 makšķernieku. Vērtēja tikai tos loms, kas bija smagāki par 7 kg, un tajos gadījumos, ja makšķernieks bija gatavs savu karpu sabučot, ar to nofotografēties un palaist

atpakaļ ezerā.

Čempionātu maijā atklāja limbažnieks Aldis Āboliņš, kurš noķēra un ezerā atlaida trīs karpas – 9,9, 10,89 un 8,32 kg smagas. Uzvaru šogad izcīnīja Katvaru ezera cienītāji no tālienes. 1. vietu ar savu 12,35 kg smago karpu ieguva rīdzinieks Romualds Visockis, bet 2. vieta tika kuldīdzniekam Aldim Kleinhofam. Viņa *sudraba* karpa svēra 12,03 kg. Savukārt 3. vietā ierindojās limbažnieks Jānis Bērziņš ar 11,8 kg smagu zivi.

Par vērtīgām balvām labāko trijniekam parūpējās biedrība *Katvaru ezers*. Un kā jau katru reizi, arī šogad galveno balvu nodrošināja veikals *Copes nams* no Siguldas. Par īpašu balvu (kādu karpu makšķerēšanai noderīgu lietu) loterijā sacenšas arī ikviens makšķernieks, kuram bijusi čempionāta nolikumam atbilstoša karpa. Uzvarētāju apbalvošana tradicionāli notiek biedrības kopsapulcē marta pēdējā sestdienā.

Kad makšķerēšanas aktīvā sezona un čempionāts bija beigušies, biedrība papildināja zivju krājumus ezerā – ielaida 1 t divvasaru karpu, tāpat 100 kg līdaku mazuļu un tikpat līņu.

Biedrība *Katvaru ezers* aicina visus makšķerniekus, kuri to vēl nav izdarījuši, aizpildīt un nodot licences.

Jānis KRŪMIŅŠ,
biedrības «Katvaru ezers» valdes priekšsēdētājs

Tematisko lapu atbalsta:

Lapu sagatavoja
Līga LIEPIŅA un Regīna TAMANE